

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 181/05-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 13. septembra 2005 v senáte zloženom z predsedu Jána Auxta a zo sudcov Juraja Babjaka a Jána Lubyho prerokoval sťažnosť PhDr. A. R., bytom H., zastúpenej advokátom JUDr. L. P., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. SI-3 C 142/00 (pôvodne vedenom na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 3 C 142/00), a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo PhDr. A. R. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. SI-3 C 142/00 (pôvodne vedenom na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 3 C 142/00) porušené bolo.

2. Okresnému súdu Senica prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. SI-3 C 142/00 konal bez zbytočných prietáhov.

3. PhDr. A. R. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Senica p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu.

4. Okresný súd Senica j e p o v i n n ý uhradiť PhDr. A. R. trovy právneho zastúpenia v sume 5 302 Sk (slovom päťtisícristodva slovenských korún) do dvoch mesiacov od doručenia tohto nálezu na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. L. P., B.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 181/05-12 z 21. júna 2005 prijal na ďalšie konanie sťažnosť PhDr. A. R. (ďalej len „sťažovateľka“), v ktorej namietala, že postupom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. SI-3 C 142/00 (pôvodne vedenom na Okresnom súde Skalica pod sp. zn. 3 C 142/00) bolo porušené jej základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 1650/05 doručeným ústavnému súdu 25. augusta 2005, v ktorom chronologicky opísal všetky úkony účastníkov v napadnutom konaní od podania žaloby a k otázkam ústavného súdu o. i. uviedol:

„Skutková a právna zložitost' sporu – náročnosť dokazovania vlastníckeho práva, do ktorého zásahu prichádza od r. 1996, kedy v rámci dedičského konania prišlo ku chybe pri prejednaní dedičstva po poručiťelke A. M., rod. J. Následne na to bola nehmuteľnosť, ktorá je predmetom konania niekoľkokrát zlúčená a znovurozdelená do novovytvorených parciel a v konaní vznikol problém s okruhom účastníkov konania. (...)

Priet'ahy, ktoré podľa názoru súdu spôsobili sťažovateľka – neboli zistené. (...)

Prieťahy, ktoré boli spôsobené súdom – boli spôsobené tým, že sa konalo vo väčších časových odstupoch. (...)

Záver, či zistené prieťahy považujete za zbytočné prieťahy – boli spôsobené nedostatkom času pre sudcu v súvislosti s veľkým nápadom vecí. (...)

Iné okolnosti, ktoré majú vplyv na prieťahy v konaní – konanie bolo vedené do 31. 12. 2004 na OS Skalica, ktorý bol trvale poddimenzovaný od roku 2001 o 5 sudcov menej než zodpovedalo nápadu vecí, sudkyňa (...) pracovala vo funkcii podpredsedníčky súdu bez zníženia nápadu vecí, neprimeraný počet pridelených vecí nemohla vybavovať priebežne, po zmene zákonnej sudkyne (...) na pojednávaní dňa 20. 10. 2004 navrhol právny zástupca navrhovateľky poskytnúť lehotu na mimosúdne vybavenie vecí, pričom až 13. 4. 2005 oznámil právny zástupca navrhovateľky, že k mimosúdnej dohode neprišlo a navrhol pripustiť zmenu návrhu a návrh zobral späť voči odporcovi v 1. rade, zmena návrhu bola pripustená uznesením zo dňa 14. 7. 2005 (...).“

Právny zástupca sťažovateľky sa k stanovisku okresného súdu vyjadril podaním doručeným ústavnému súdu 6. septembra 2005, z obsahu ktorého vyplýva, že „Opätovne chcem poukázať na prieťahy v konaní, ktoré jednoznačne spôsobil súd a ktoré prieťahy súd vo svojej odpovedi zo dňa 30. 06. 2004 a v odpovedi adresovanej ÚS SR zo dňa 22. 08. 2005 priznal a skonštatoval, že prieťahy spôsobené sťažovateľom neboli zistené a neboli zistené prekážky postupu konania podľa § 107 a nasl.

Nesúhlasím však s názorom súdu, že ide o skutkovo a právne zložitý spor, nakoľko sťažovateľka - navrhovateľka sa v tomto konaní domáha určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti ku ktorej vlastnícky vzťah preukázala už pri podaní žaloby v roku 2000, nakoľko predložila súdu relevantné dôkazy. Ako jej právny zástupca po nahliadnutí do spisu som okamžite zistil akým spôsobom odporcovia uvedenú parcelu odčlenili a včlenili ju do novoutvorených parciel a týmto okamihom bol celý prípad jasný a bolo jasné to, že odčlenená parcela patrí navrhovateľke a že odporcovia ju v rozpore so zákonom odčlenili a previedli. Nespočetne veľa krát som súdu celú situáciu, či už písomne, alebo ústne dopodrobna opísal, práve preto, aby bolo všetko jasné, tak ako som celú situáciu opísal aj v sťažnosti na ÚS SR. Je smutné, že všetkým účastníkom konania je celá situácia zrejmá, všetci vedia akým spôsobom došlo k nezákonnému odčleneniu parcely a k jej

následným prevodom, len súdu, ktorý má o vlastníctve rozhodnúť vec nie je jasná a považuje ju za zložitú. Všetky potrebné dôkazy pre rozhodnutie má súd v spise ak nie tak mal 5 rokov na to, aby si ich vyžiadal. Súd vo svojom vyjadrení píše o chybe v rámci dedičského konania v roku 1996, ale táto chyba, ktorá sa vtedy stala nemá s dnešnou podstatou sporu nič spoločné, nakoľko chyba v prejednaní dedičstva bola už dávno odstránená opravným uznesením súdu, čo zaevidoval aj príslušný kataster. Je teda zrejmé, že otázkou dedičstva sa súd ani nemusí zaoberať, nakoľko k odčleneniu a následným prevodom spornej parcely nedošlo na podklade dedičských konaní, ale na podklade údajného vydržania a nezákonného odčlenenia, čo značí, že súd by sa mal zaoberať týmito skutočnosťami a nie dedičským konaním na ktorého náročnosť poukazuje. Ako advokát riešim množstvo iných sporov, ktoré z hľadiska dokazovania je možné považovať za zložité, ale v tomto prípade sa zďaleka o zložitý právny spor nejedná. Zložitost' tohto sporu súd nijako nepreukázal a nešpecifikoval.

Z rozpisu jednotlivých úkonov súdu je jasné, že bol nečinný, resp. keď konal, tak konal jednoznačne neefektívne, bez akéhokoľvek výsledku vo vzťahu k meritu veci. Súd má povinnosť organizovať procesný postup v konaní tak, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, čo jednoznačne súd nerobil. K prieťahom v konaní totiž dochádza aj nesprávnou (neefektívnou) činnosťou súdu, tak ako tomu bolo v tomto prípade. Za celé obdobie od podania žaloby, t. j. vyše 5 rokov sa dá povedať, že boli 3 pojednávania na ktorých sa o veci hovorilo, ktoré však podľa môjho názoru boli vedené neefektívne. Súd má postupovať v konaní i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, preto výhovorka, že až 13. 4. 2005 navrhovateľka menila návrh neobstojí, nakoľko navrhovateľka návrh môže meniť počas celého konania kedykoľvek, súd však napr. o zmene návrhu rozhodoval viac ako 3 mesiace.

Celkovo súdne konanie trvá už vyše 5 rokov, čo je nepochybne neúmeraná doba, najmä vzhľadom k tomu, že aj súd priznal, že zo strany navrhovateľa - sťažovateľa neboli zistené prieťahy. Súdom predložená chronológia len potvrdila opodstatnenosť podania našej sťažnosti na ÚS SR.

Tak ako uvádzam vyššie nesúhlasím s tým, že sa jedná o skutkovo a právne zložitý spor a podľa nášho názoru sa jedná o zbytočné prieťahy, ktoré súd spôsobil svojim postupom, tak ako je uvedené“. (...)

Ústavný súd z obsahu spisu okresného súdu a predloženého vyjadrenia okresného súdu zistil:

Dňa 29. júna 2000 bol okresnému súdu doručený návrh na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Dňa 27. septembra 2000 okresný súd vyzval sťažovateľku na oznámenie ceny nehnuteľnosti a predloženie listu vlastníctva, Okresný úrad v S., odbor katastrálny (ďalej len „katastrálny úrad“), na „*zaslanie pohybu na LV č. (...), parc. č. 1893/2 k. ú. H. s aktuálnym stavom a pripojených listín, na základe ktorých prišlo k prechodu vlastníckeho práva od roku 1993, okrem rozhodnutí v dedičských konaniach*“ a zaslal žalobu na vyjadrenie žalovaným v 1. až 3. rade.

Dňa 1. marca 2001 okresný súd vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý 20. marca 2001 zaplatila. Dňa 25. mája 2001 žiadal okresný súd katastrálny úrad o zaslanie geometrického plánu a vyzval Štátny okresný archív v S. na zaslanie súvisiaceho spisu. Dňa 8. októbra 2001 okresný súd žiadal katastrálny úrad o podanie správy týkajúcej sa povolenia vkladov do katastra nehnuteľností a 29. novembra 2001 žiadal sťažovateľku, ktorá bola zapísaná ako podielová spoluvlastníčka na liste vlastníctva, o oznámenie, či trvá na podanej žalobe. Sťažovateľka 27. decembra 2001 oznámila okresnému súdu, že trvá na podanej žalobe.

Dňa 1. marca 2002 okresný súd žiadal katastrálny úrad o predloženie aktuálneho výpisu z listu vlastníctva. Dňa 24. mája 2002 okresný súd určil termín prvého pojednávania na 5. september 2002, ktoré bolo po vypočutí právneho zástupcu sťažovateľky odročené pre neúčast' žalovaných na 24. október 2002. Dňa 16. októbra 2002 okresný súd žiadal katastrálny úrad o zaslanie listu vlastníctva k nehnuteľnostiam s vyznačením titulu nadobudnutia a listiny s vyznačením všetkých zmien a zápisov po roku 1990 za účelom zistenia rozdielu vo výmere predmetnej parcely. Okresný súd na pojednávaní 24. októbra 2002 vypočul sťažovateľku a žalovaného v 1. rade a odročil ho na neurčito na žiadosť právneho zástupcu sťažovateľky. Dňa 14. novembra 2002 podal právny zástupca sťažovateľky návrh na pripustenie vstupu ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaných.

Dňa 19. mája 2003 okresný súd vyzval katastrálny úrad na zistenie a odstránenie rozdielov vo výmere nehnuteľností, sťažovateľku na predloženie ďalšieho rovnopisu návrhu na pripustenie vstupu ďalšieho účastníka do konania. Dňa 1. októbra 2003 okresný súd pripustil do konania žalovaného v 4. rade.

Dňa 29. júna 2004 okresný súd určil termín pojednávania na 18. august 2004, 12. augusta 2004 zrušil tento termín a určil nový termín na 8. september 2004. Na tomto pojednávaní vykonal dokazovanie vypočutím účastníkov konania a pojednávanie odročil na 20. október 2004. Toto pojednávanie okresný súd odročil na neurčito z dôvodu návrhu právneho zástupcu sťažovateľky na uzavretie mimosúdnej dohody. Dňa 16. novembra 2004 právny zástupca sťažovateľky doručil okresnému súdu návrh mimosúdnej dohody a 26. novembra 2004 oznámil okresnému súdu, že mimosúdne rokovanie so žalovanými sa predĺži do 5. decembra 2004. Po tomto termíne okresnému súdu oznámi stanovisko k jeho výsledku.

Dňa 25. februára 2005 okresný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľky na zaslanie jeho stanoviska k uzavretiu, resp. neuzavretiu mimosúdnej dohody. Dňa 13. apríla 2005 právny zástupca sťažovateľky doručil okresnému súdu požadované stanovisko a tiež zmenu návrhu a späťvzatie návrhu proti žalovanému v 1. rade. Dňa 14. júla 2005 okresný súd pripustil zmenu návrhu a 27. júla 2005 sa žalovaný v 1. rade vyjadril k zmene návrhu právneho zástupcu sťažovateľky.

Dňa 25. augusta 2005 bol spis okresného súdu doručený ústavnému súdu.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa čl. 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa ods. 2 citovaného článku ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa odseku 3 citovaného článku ústavy môže ústavný súd svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 citovaného článku ústavy, boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy „Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov...“.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu (I. ÚS 24/03, IV. ÚS 15/03 a II. ÚS 66/03). Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu.

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní a porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry (napr. II. ÚS 813/00, IV. ÚS 74/02) skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, pričom zohľadňuje aj to, o čo sťažovateľovi ide pri

uplatňovaní základného práva na súdnu ochranu, správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd.

1. Predmetom konania je nárok sťažovateľky na určenie vlastníctva k nehnuteľnostiam. Na toto konanie sa vzťahuje právna úprava obsiahnutá v Občianskom zákonníku, výklad a používanie ktorej sú stabilizované v pomerne rozsiahlej judikatúre všeobecných súdov, kde je upravená metodika postupu všeobecných súdov. Z hľadiska skutkovej zložitosti takého sporu treba uviesť, že aj keď ide o konanie, ktoré je svojou povahou náročnejšie na dokazovanie a zistenie skutkového stavu potrebného na rozhodnutie o merite veci, ako to uviedol i okresný súd, že ide v danom prípade o „... *náročnosť dokazovania vlastníckeho práva, do ktorého zásahu prichádza od r. 1996, kedy v rámci dedičského konania prišlo ku chybe pri prejednaní dedičstva po poručiťelke (...)*. Následne na to bola nehnuteľnosť, ktorá je predmetom konania niekoľkokrát zlúčená a znovurozdelená do novovytvorených parciel a v konaní vznikol problém s okruhom účastníkov konania (...)“, vychádzajúc však zo samotnej dĺžky konania, jeho priebehu a dosiahnutých výsledkov ústavný súd konštatuje, že nezistil také okolnosti, ktoré by zdôvodňovali päťročný priebeh konania jeho zložitou.

2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred označeným porušovateľom práva došlo k zbytočným priesťahom, a tým k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade ide o spor, v ktorom je každý účastník povinný postupovať podľa § 6 a § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) a vyvíjať všetko úsilie na zabezpečenie súčinnosti so súdom tak, aby súd mohol o uplatnenej ochrane rozhodnúť v súlade so zákonom. Ústavný súd z preskúmaného spisu okresného súdu zistil, že samotná sťažovateľka čiastočne prispela k vzniku priesťahov v konaní, konkrétne tým, že pri podaní návrhu na začatie konania nezaplatila súdny poplatok, čím si nesplnila poplatkovú povinnosť podľa § 5 ods. 1 písm. a) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, ktorá jej vznikla v zmysle citovaného ustanovenia podaním návrhu. Súdny poplatok zaplatila až 20. marca 2002 na základe výzvy okresného súdu. Na jej ťarchu

možno pripísať i to, že pojednávanie 24. októbra 2002 bolo odročené na žiadosť jej právneho zástupcu, aby mu súd poskytol lehotu na podanie návrhu na pripustenie vstupu ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaných (návrh bol podaný 14. novembra 2002). Právny zástupca sťažovateľky tiež v priebehu konania 13. apríla 2005 doručil okresnému súdu zmenu návrhu (petitu) a späťvzatie žalobného návrhu proti žalovanému v 1. rade. Na pojednávaní 24. októbra 2004 navrhol taktiež mimosúdne vyrovnanie medzi účastníkmi v lehote 15 dní (neskôr do 5. decembra 2004). Pojednávanie bolo za tým účelom odročené na neurčito. Výsledok však okresnému súdu oznámil až 13. apríla 2005 (po takmer 6 mesiacoch od odročenia pojednávania), i to až na základe výzvy okresného súdu z 25. februára 2005.

Vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry (napr. IV. ÚS 22/03) ústavný súd pripomína, že v sporovom konaní, akým je aj posudzované konanie, nesie procesnú zodpovednosť za riadne uvedenie návrhu na rozhodnutie vo veci samej, postup vo veci samej, predkladanie dôkazov a iných úkonov potrebných na dosiahnutie účelu takeého konania vo výraznej miere účastník (§ 6, § 120 ods. 1 a iné OSP).

I keď okresný súd k správaniu sťažovateľky nemal výhrady, ústavný súd uvedené skutočnosti vyhodnotil tak, že aj ona (a jej právny zástupca) sa svojím konaním podieľala na zbytočných prieťahoch v konaní pred okresným súdom.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanom konaní. Z rozboru veci, ktorý je výsledkom preskúmania obsahu súdneho spisu a doterajšieho priebehu konania, vyplýva, že v predmetnej veci došlo k obdobiam nečinnosti bez akejkoľvek zákonnej prekážky, čím vznikli v konaní zbytočné prieťahy. Ide o obdobie od 5. decembra 2000, keď bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalovaných v 1. a 2. rade k žalobe, do 1. marca 2001, keď okresný súd vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku (nečinnosť v trvaní takmer 4 mesiacov), a od 11. júna 2001, keď okresnému súdu katastrálny úrad zaslal geometrický plán, do 8. októbra 2001, keď okresný súd žiadal katastrálny úrad o zaslanie listín (nečinnosť taktiež v trvaní takmer 4 mesiacov). Ďalšia nečinnosť bola zistená od 14. novembra 2002, keď okresnému súdu

doručila sťažovateľka návrh na pripustenie vstupu ďalšieho účastníka do konania na strane žalovaných, do 19. mája 2003, keď okresný súd vyzval katastrálny úrad na vyjadrenie k veci a sťažovateľku na zaslanie ďalšieho rovnopisu návrhu (nečinnosť v trvaní viac ako 6 mesiacov), a od 1. októbra 2003, keď okresný súd pripustil vstup žalovaného v 4. rade do konania, do 29. júna 2004, keď okresný súd určil termín pojednávania na 18. august 2004 (nečinnosť v trvaní takmer 9 mesiacov). Ani postup okresného súdu od 20. októbra 2004, keď sa uskutočnilo pojednávanie, do 14. júla 2005, keď pripustil zmenu návrhu, nesmeroval k odstráneniu stavu právnej neistoty sťažovateľky. V tomto období vypracoval iba jednu výzvu z 25. februára 2005 adresovanú právnenému zástupcovi sťažovateľky za účelom oznámenia výsledku mimosúdnej dohody napriek tomu, že tento výsledok mu mal byť oznámený už 5. decembra 2004.

Ústavný súd obranu okresného súdu spočívajúcu v odvolávaní sa na veľký počet nevybavených vecí, nedostatočné personálne obsadenie a na enormnú zaťaženosť sudcov okresného súdu v tomto smere neakceptoval.

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť súdne konanie, nezabavuje štát zodpovednosti za zbytočné prietahy v súdnom konaní (III. ÚS 17/02). Pretrvávajúci vysoký nápad vecí a v tejto súvislosti enormné zaťaženie sudcov pri vybavovaní agendy, na čo okresný súd vo svojom vyjadrení poukazoval, nemá povahu okolnosti, ktorá by vylučovala alebo znižovala zodpovednosť súdu za rozhodnutie vo veci občana, ktorý sa naň obrátil. Tieto okolnosti ústavný súd nezohľadňuje v súvislosti s pozitívnym záväzkom štátu zabezpečiť právo občana na súdne konanie bez zbytočných prietahov.

Ústavný súd pripomína, že po viac ako piatich rokoch nebol vynesенý vo veci rozsudok a vec je ešte len v štádiu dokazovania stále na súde prvého stupňa.

Vychádzajúc zo samotnej dĺžky konania, jeho doterajšieho priebehu a z dosiahnutých výsledkov okresného súdu ústavný súd dospel k záveru, že v predmetnom konaní vedenom

na okresnom súde pod sp. zn. SI-3 C 142/00 (pôvodne pod sp. zn. 3 C 142/00) bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva alebo slobody došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo alebo slobodu porušil, aby vo veci konal.

Keďže k porušeniu základného práva sťažovateľky došlo nekonaním okresného súdu, ústavný súd mu prikázal vo veci konať bez zbytočných prietáhov.

Vzhľadom na to, že ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľky, zaoberal sa aj jej žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Sťažovateľka žiadala, aby jej bolo priznané finančné zadosťučinenie vo výške 295 000 Sk, ktoré odôvodnila tým, že *„je vzhľadom k zásahu do jej vlastníckeho práva zo strany odporcov v právnej neistote a preto sa domáha toho, aby príslušný súd chránil jej vlastníctvo a aby svojím právoplatným rozhodnutím odstránil dlhotrvajúci stav právnej neistoty (...).“*

Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia vychádzal ústavný súd zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku a výsledky tohto konania, ako aj na to, že na zbytočných prietáhoch sa podieľala okrem okresného súdu aj samotná sťažovateľka

(jej právny zástupca), ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade je primeranou satisfakciou suma 20 000 Sk, ktorá zodpovedá primeranému finančnému zadost'učineniu s'ťažovateľky za ujmu, ktorú utrpela.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania s'ťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia advokátom JUDr. L. P. v konaní pred ústavným súdom, ktoré konkrétne vyčíslil spolu sumou 5 302 Sk. Ústavný súd vypočítal, že uplatnená suma je v súlade s ustanoveniami § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 279/2005 Z. z., preto s'ťažovateľke priznal úhradu trov konania v požadovanej výške.

Úhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu s'ťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2005